

Chiều Thứ Bảy của Quỳnh

Ngô Nguyễn Dũng

Quỳnh liếc nhìn đồng hồ tay, khi vào ngồi trong xe. Chiều nay nàng có hẹn với Nghi ngoài phố chính. Chỗ hẹn là một quán cà-phê bánh ngọt, hai người thường ghé lại trong mỗi lần gặp gỡ. Lờì đề nghị lần này khởi xuất từ Nghi trong lần điện đàm vài hôm trước. Sau khi trút cạn những buồn vui thường nhật, Nghi thấp giọng nghiêm chỉnh:

- Quỳnh ơi, mình có chuyện này muốn kể cho Quỳnh nghe”
- Chuyện vui hay buồn vậy Nghi?”
- Lúc gặp, mình sẽ nói cho Quỳnh biết”.

Nghi chỉ đáp bầy nhiêu, giọng thản nhiên, rồi chào Quỳnh và gác máy. Chỉ vậy thôi mà Nghi khiến Quỳnh thấp thỏm không yên, và chỉ mong sớm tới ngày gặp lại bạn. Đã lâu rồi, hai người không có dịp gặp lại nhau từ ngày Nghi và chồng mua được một ngôi nhà ở vùng ngoại ô. Nghi kể, người chủ rao bán vì lý do sức khỏe, được vợ chồng con gái đưa về ở chung để tiện việc chăm sóc. Ngôi nhà cũ cần được tu bổ lại khá nhiều. Nghi bảo, cô rất bận rộn vì chuyện dọn nhà. Mất thì giờ nhiều nhất là việc cất tĩa, dọn dẹp mảnh vườn hoang phế. Chính vì lẽ đó mà vợ chồng Nghi mua được với giá thấp không ngờ.

Đến nơi nàng mở sắc tay soi gương, sửa lại mớ tóc che hai quai quần vành tai cho gọn gàng, rồi ra khỏi xe. Còn gần một tiếng mới tới giờ hẹn với Nghi, Quỳnh dạo một vòng quanh phố, xem xét sinh hoạt thương mại. Trời chiều tháng Sáu rắc rải nắng ấm. Chút gió nhẹ phơ phất tàn cây, lất lay những bóng lá trên vỉa hè. Nàng đưa mắt quanh quất, chút thềm khát vu vơ dâng lên đáy tâm tư, thềm muốn một người đàn ông đi bên cạnh, với những va chạm thân mật, một bàn tay rấn rỏi, những mẩu chuyện băng quơ, dịu dàng. Tự dưng Quỳnh băng khuâng tưởng tới một hình bóng, một tha thiết đã qua trong đời. Nàng dừng chân, lấy kính mát đeo lên mắt, và mềm lòng nhận ra, nàng vẫn cần chút bóng mát che chở.

Phố xá thưa người. Vài cửa tiệm và quán ăn đã đóng cửa. Những khuôn mặt bộ hành trông như những tượng giấy bìa trong mùa lễ hóa trang dị thường, màu sắc và những âm thanh huyền ảo. Nhưng tâm hồn Quỳnh chiều nay, sau những khoảnh khắc dao động và hoang tưởng bất chợt, vẫn cảm nhận được những rộn rã thâm kín chưa nguôi của cuộc sống. Qua ánh mắt những người lạ bất ngờ giao nhau trên hè phố, những tia mắt thoáng ngờ ngàng.

Quỳnh dừng chân trước cửa tiệm trưng bày đồ cổ ngoạn và những đồ trang hoàng du nhập từ Á và Phi châu. Nàng do dự giây lát, rồi bước vào. Chẳng thấy thêm người khách nào. Người đàn ông, tóc hoa râm cắt ngắn, nước da sẫm sẫm, đáng vẻ Nam Âu hay Á Rập ngồi sau quầy tính tiền, xoay mặt nhìn nàng một thoáng. Quỳnh có cảm tưởng như đôi mắt ông nhếch cười, đầu khẽ gật thay cho tiếng chào. Vòm mắt ông đen láy, ăm ắp bí ẩn Trung Đông, nằm dưới cặp chân mày tia khéo.

Quỳnh không có ý định mua sắm thứ gì, chỉ ghé vào ngắm nghía chờ tới giờ hẹn. Nhưng không ngờ, lúc nàng bước ngang chỗ trưng bày nhiều tượng gỗ lớn nhỏ, chợt nhịp tim nàng đập nhanh khi thấy một pho tượng quen mắt đứng lẫn giữa những sư tử, hươu cao cổ, ngựa vằn, ó núi. Tượng Phật đứng, miệng nhoẻn cười với hai mắt nhắm và hai bàn tay chắp. Mặt tượng rạng ngời tia sáng thiền tịnh. Đầu, mình và tay chân tượng đầy góc cạnh, không tượng xứng. Đầu hơi to, vai hơi ngang, bàn tay lớn quá khổ. Nhưng không hiểu sao, tất cả những nét bất xứng ấy hòa hợp cùng nhau, tạo thành một khối tĩnh vật bằng lạng linh hồn. Nàng giơ tay chạm hờ thân tượng. Chút hơi lạnh những đêm ngày cô quạnh trong không gian bề bộn vô hồn lan qua da thịt Quỳnh, lạng đặng cảm xúc. Ngón tay Quỳnh ấn đo dừng bên nhãn giấy con ghi giá tiền.

- Tượng được đeo bằng gỗ thông, thưa cô.

Quỳnh giật thót người, quay sang. Người đàn ông đứng cách nàng một khoảng ngắn. Giọng ông nhỏ nhẹ, nhưng bất ngờ, khiến nàng không khỏi bối rối.

- Cửa nước nào vậy ông?”
- Tích Lan, cô à!”

Quỳnh gật đầu.

- Cũng là quê hương của tôi - người đàn ông thêm vào, ánh mắt nhìn Quỳnh, lộ vẻ chờ đợi.

Quỳnh vẫn ngắm nhìn pho tượng đăm đăm, như bị thôi miên.

- Tôi để cô tự nhiên lựa chọn nhé! Xin lỗi đã làm phiền cô.

- Không có chi, Tôi thích pho tượng này và đang lưỡng lự, không biết có nên mua hay không vì thú thật, ở nhà tôi cũng đã trưng bày quá nhiều tượng Phật rồi. Nhưng pho tượng này đẹp quá! Quỳnh nói nhanh.
- Nếu cô đồng ý, tôi sẽ dành cho cô giá đặc biệt, xem như tích đức.
- Cảm ơn ông. Ông cho tôi suy nghĩ thêm giây lát.

o O o

Khi Quỳnh đến quán cà-phê, đã thấy Nghi đứng chờ bên cửa ra vào. Trông Nghi đầy đà hơn trước. Nàng mặc quần xanh da trời, hai ống bó, áo lụa trắng sát nách, cổ áo hình chữ V, da thịt rám nắng phơi phơi. Mái tóc nàng đen mượt tự nhiên, bới cao khéo léo. Quỳnh và Nghi giơ tay ôm nhau thân thiết. Hai người chọn bánh tại quầy và ngồi vào bàn bên cửa kính trông ra khoảng sân vắng người, rục rờ nắng chiều, trước ngôi giáo đường cổ, cửa đóng im ỉm. Quỳnh đặt túi ny-lông đựng tượng Phật bọc giấy báo lên một góc bàn. Cô hầu bàn bước lại, cất tiếng chào. Nghi và Quỳnh gọi một ấm cà-phê cho hai người. Hôm nay, Nghi trang điểm nhẹ. Chỉ phơn phớt chút nền đen lên mi mắt dưới cặp chân mày tỉa mỏng, kẻ chì nhạt. Đôi hàng mi vuốt cong mượt. Môi tô son bóng. Mặt không dặm phấn, nỡn nà kem dưỡng da. Quỳnh mở lời:

- Hôm nay trông Nghi tươi mát như mới về nhà chồng!
- Nói theo giới trẻ bên nhà bây giờ, tươi không cần tươi - Nghi cười - Còn Quỳnh vẫn như ngày nào, không cần trang điểm, cũng trẻ đẹp. Bạn vừa mua món gì đó?
- Một tượng Phật gỗ, Nghi à! Mình không định mua, nhưng thấy thích quá nên mua.
- Như một cách tu tâm tích đức vậy hả?.
- Trời, Nghi nói y hệt ông bán hàng khi nãy.

Cô hầu bàn mang bánh và thức uống bày lên bàn và chúc hai người dùng ngon miệng.

- Hôm nọ Nghi nói cần người tâm sự chuyện gì đó?

Quỳnh vừa hỏi vừa rót cà-phê ra tách, cho thêm chút sữa. Nghi xắn miếng bánh kem, đưa lên miệng, nhai chậm rãi. Một thoáng lặng lẽ. Tiếng người trò chuyện thềm thì từ những bàn bên cạnh. Nghi nâng tách, hớp ngụm nhỏ, chặm khăn lên môi, rồi nhìn thẳng vào mắt Quỳnh. Tia mắt rạng rỡ ánh sáng ban mai báo hiệu một ngày nắng đẹp. Nghi cất tiếng, nhấn nha từng chữ một:

- Mình cần thai hơn hai tháng rồi, Quỳnh ạ!

Hai mắt Quỳnh mở to, nhìn bạn chăm chăm, reo khê:

- Vậy Quỳnh chúc mừng vợ chồng Nghi...
- Vợ chồng Nghi cũng bất ngờ khi biết tin này... Cứ tưởng, sẽ không bao giờ, vì bác sĩ sản khoa đã cho biết như vậy. Tháng trước, Nghi có tới bác sĩ rà máy siêu âm để xác định lại cho rõ ràng. Ông báo tin làm mình hết hồn, nghĩ ông nói đùa. Ông chúc mừng Nghi và nói, có những chuyện xảy ra vì những biến đổi tâm sinh lý mà y học không giải thích được, chỉ có thể tóm tắt bằng hai chữ phép lạ thôi.

Quỳnh tim tay bạn, nắm lại. Những ngón tay Nghi run khê trong lòng tay Quỳnh. Bất giác, Quỳnh nhớ lại cảm xúc lần nắm tay sau cùng của anh ấy, trước khi hai người chia tay nhau.

Trên đường về nhà, Quỳnh tạt ngang thăm mẹ, nhân tiện tặng bà bịch tỏi đen mua hôm trước khi nghe mẹ thuật chuyện mấy bà bạn của mẹ bảo ăn tỏi đen tốt cho sức khỏe hơn tỏi thường, và không để lại mùi tỏi. Tiềm thể Quỳnh cũng muốn thuyết phục mẹ, không biết lần này là lần thứ mấy, về sống chung với nàng, cho nàng khỏi lo lắng, vì những lúc sau này nàng nhận thấy sức khỏe mẹ đã có phần sa sút. Quỳnh cũng cho mẹ xem pho tượng Phật vừa mua khi nãy và kể cho mẹ nghe mẩu chuyện vãn bên lề với người đàn ông bán hàng gốc Tích Lan.

“Tôi đã từng nghe nói tới quê hương ông. Họ cho rằng, đảo Tích Lan là giọt nước mắt của Ấn Độ”, Quỳnh bắt chuyện trong khi người đàn ông gói dán pho tượng Phật tại quầy trả tiền. Ông ngược mặt nhìn Quỳnh một hồi lâu, không chớp mắt. “Người Tích Lan chúng tôi sang đây tỵ nạn là dân thiểu số Tamile theo Ấn Độ Giáo vì cuộc nội chiến dằng dai với người Singhalesen theo Phật Giáo. Nhưng, nguyên nhân không phải vì bất đồng tôn giáo, mà vì tàn tích chính trị bất công còn sót lại từ chủ nghĩa thực dân của vương quốc Anh... Mà thưa cô, tại sao chúng ta không kể cho nhau nghe những chuyện lạc quan hơn trong một ngày nắng đẹp như thế này?”

“Cơ duyên đưa đẩy tôi tới đây, mua được pho tượng Phật tuyệt đẹp này và trò chuyện cùng ông”.

“Thật vậy”, nét mặt người đàn ông rạng rỡ. “Nếu không phải là cơ duyên, thì là gì?”

“Tôi cảm ơn nhã ý của ông, khi đề nghị sẽ dành cho tôi giá đặc biệt. Nhưng tôi không dám nhận, Tôi xin trả cho ông đúng giá ghi trên nhãn”.

“Cảm ơn cô”, ông nhỏ giọng và nhanh tay lấy một hộp giấy con in hoa văn li ti bỏ thêm vào túi ny-lông đựng tượng Phật cho Quỳnh. “Xin tặng cô món quà nhỏ, để mỗi khi cô dùng nó, cô sẽ nhớ lại buổi hạnh ngộ này”.

o o o

- Con cho má ở lại cùng ba của con thêm một khoảng thời gian nữa. Qua lần giỗ này, má sẽ về sống chung với con cho đến ngày cuối đời

Mẹ Quỳnh trả lời câu hỏi của Quỳnh với cặp mắt hoen ướt. Quỳnh cất tiếng “ạ” khẽ và cầm tay mẹ, áp lên má. Tia mắt nàng thoáng nhìn ra khung cửa sổ, an tâm phần nào khi thấy mặt kính được lau chùi bóng loáng và trên bệ cửa, mấy chậu lan vẫn được mẹ chăm sóc chu đáo, trổ hoa rực rỡ.

Nàng ở lại nấu và ăn cùng mẹ bữa cơm tối đạm bạc có tàu hủ chiên chấm tương chao, cà-rốt xào bắp cải và canh cà chua tàu hủ non. Trong khi ăn, mẹ hỏi han Quỳnh về vài chuyện riêng tư. Về chàng. Về những dự tính đổi lứa của nàng trong tương lai. Về bạn bè và đồng nghiệp... Quỳnh đáp cho mẹ an lòng:

- Thỉnh thoảng con và anh ấy vẫn liên lạc với nhau qua mạng còn những chuyện khác vẫn không có gì thay đổi, mẹ à!

Quỳnh chào mẹ, trở về nhà sau khi đã giúp mẹ dọn dẹp bàn ăn và rửa chén đĩa. Ngôi nhà nhỏ nàng mua trả góp có ba phòng, trước và sau có mảnh vườn con cho nàng trồng cây cảnh và rau trái nhiệt đới vào mùa Hè. Đêm ngoài phố chính yên tĩnh gần như tuyệt đối. Quỳnh có cảm tưởng, như thể nghe được cả tiếng gạch lót lối đi lên tiếng theo mỗi bước chân. Đêm nay, nghe dường như âm thanh gạch đá cựa mình sau giấc ngủ quên. Chúng chờ nàng và chỉ có thể an giấc sau khi cảm nhận tiếng chân quen thuộc của nàng trở lại.

Quỳnh thay quần áo mặc nhà, lấy món quà của người đàn ông Tích Lan tặng trưa nay, mở ra xem. Những hạt hương liệu của nhựa cây mộc dược tỏa thơm thoảng. Nàng tìm lò hương con bằng đá hoa cương, bỏ vào vài hạt, nhúm lửa, mang ra đặt trên mặt bàn con ngoài hiên nhà, thấp thêm một ngọn nến. Trời đêm se se hơi lạnh. Trở vào, Quỳnh khoác thêm áo ấm và rót nửa ly vang đỏ. Nàng lấp một đĩa nhạc quen thuộc cũ vào máy, bấm nút và điều chỉnh âm thanh vừa đủ nghe. Nàng mở rộng cửa, bước ra và ngồi xuống bậc thềm dẫn ra vườn sau. Bấy giờ, mái hiên đêm đã sực nức hương nhựa mộc dược. Giai điệu mùa hạnh phúc thuở nào từ phòng khách vang vẳng. Nổi niềm nhấp nhô như sóng trong bóng tối. Neil Diamond. Moods. Quỳnh nâng ly rượu bằng hai tay, đưa lên môi, nhấp ngụm nhỏ. Tâm tư nàng thoáng chốc mở ra cõi trời mây thênh thang.

Lát sau, chợt nghe tiếng động khẽ từ hàng rào. Nàng quay mặt tìm kiếm. Con mèo nhà hàng xóm vừa lách qua, chậm rãi bước lại, kêu khe khẽ như thăm hỏi, rồi uốn lưng cạ vào chân nàng, gạ gẫm. Nàng đặt ly rượu xuống sàn gỗ, giơ tay ve vuốt cổ con thú. Nó oằn người, phát tiếng ư ừ theo cơn khoái cảm. Vừa lúc ấy, máy iPad trong phòng khách vang tiếng, báo có tin nhắn. Quỳnh bước vào, mở máy, bấm mật mã. Trong bóng tối, chấm xanh hiện lên, lập lòe bên cạnh tên và tấm ảnh đại diện của chàng.

*“For I’ve been lonely in need of someone
As I’ve done someone wrong somewhere
But I don’t know where, I don’t know where ... (*)*

Em hẳn chưa quên ca khúc này, em vẫn mở nghe thuở trước mỗi lần chúng ta gần gũi nhau. Tối nay, nhớ em quay quắt, anh mở máy, nghe lại bài hát kỷ niệm của chúng mình... Cho anh gặp lại em đêm nay!”

Quỳnh bất động vài giây. Như hóa tượng. Như tắt thở trong khoảnh khắc, trong không gian của lặng lẽ đêm. Pho tượng Phật vẫn còn đấy, trên mặt bàn nhen nhúm ánh sáng hiên ngoài. Bất chợt, Quỳnh có cảm tưởng như tượng gỗ lóe sáng. Chỉ vài giây.

Nàng đọc lại tin nhắn của chàng lần nữa. Rồi, thêm vài lần nữa, như bới tìm những tín hiệu của tình cảm ẩn náu giữa những dòng chữ. Giữa tường vách quạnh vắng, nàng chỉ bắt được tiếng thở dài vụn vỡ của bóng đêm. Quỳnh đưa tay, bấm lên dòng nhắn tin của chàng. Chữ delete hiện ra. Đổ rục. Ngón tay nàng ấn xuống. Nàng nghe mình thở hắt. Dứt khoát, như thể của ai khác.

NND (06.2021)

(*) "Play me", Neil Diamond.